

Lietuvos Respublikos Prezidentui Gitanui Nausėdai
Lietuvos Respublikos Seimo Pirmininkei Viktorijai Čmilytei-Nielsen
Lietuvos Respublikos Seimo Jaunimo ir sporto reikalų komisijos pirmininkui Virgilijui Aleknai
Lietuvos Respublikos Ministrėi Pirmininkei Ingridai Šimonytei
Lietuvos Respublikos Švietimo, mokslo ir sporto ministrėi l.e.p. Monikai Navickienei

DEKLARACIJA dėl sporto padėties Lietuvoje

Lietuvos sporto bendruomenė reiškia gilų susirūpinimą ir kelia klausimą dėl Lietuvos sporto ateities. Lietuvos sportas šiandien išgyvena patį blogiausią laikotarpį.

2019 metais sunaikinus Kūno kultūros ir sporto departamentą ir centralizuotą sportininkų rengimo sistemą nebeliko koordinacinio mechanizmo, jungiančio Lietuvos sportą ir padedančio federacijoms bei sportininkams siekti valstybės užsibrėžtų tikslų. Visa Lietuvos sporto veikla palikta savieigai.

Šiuo metu nėra ir net nėra rengiama valstybinė sporto strategija ir jos įgyvendinimo planas.

Sporto reforma nepasitvirtino. Praraja tarp sporto politiką formuojančių (Švietimo, mokslo ir sporto ministerijos ir Nacionalinės sporto agentūros) ir šią politiką įgyvendinančių (nacionalinių sporto federacijų ir skėtinių organizacijų) institucijų didėja.

Nežiūrint į daugybines darbo grupes, sprendimai bei teisiniai dokumentai, reglamentuojantys sporto valdymą bei finansavimą, priimami vienašališkai, neatsižvelgiant į nevyriausybinų sporto organizacijų siūlymus.

Sporto finansavimas kelia daug klausimų ir nepasitenkinimų, žlugdo ne tik neolimpinį sportą, bet ir didžiąją dalį olimpinio sporto federacijų.

Aukšto meistriškumo sporto programų finansavimas nėra tęstinis ir stabilus, dėl ko yra didžiulė nežinomybė sporto šakų plėtojimui.

Daug klausimų kelia ir pinigų paskirstymas tarptautinėms aukšto meistriškumo sporto varžyboms organizuoti.

Nemažai dvejonų sporto pasaulyje sukėlė specialaus sportinio inventoriaus finansavimo konkursų rezultatai.

Sporto infrastruktūra valdoma ir vystoma ir toliau nederinant šių veiksmų su nacionalinėmis sporto šakų federacijomis.

Abejotinas ir Sporto rėmimo fondo finansuojamų projektų naudingumas visuomenei, kuomet fizinio aktyvumo projektus vykdo niekada sportinės veiklos nevykdę verslo vienetai arba švietimo įstaigos, kurios savo fizinio aktyvumo veikloms vykdyti finansavimą ir taip gauna iš biudžeto.

Iki šiol nėra įgyvendintas Sporto registras, galintis ne tik parodyti tikruosius skaičius, bet ir pagrįstai planuoti būsimus pokyčius.

Taip pat nėra rengiama ir itin svarbi visam Lietuvai sportui pamainos rengimo programa.

NSA vadovų kompetencijos, geranoriškumo ir atvirumo stoka sprendžiant sportui aktualias problemas kelia didelį nepasitenkinimą federacijų tarpe.

Biurokratinė našta nevyriausybinėms sporto organizacijoms tik didėja, neproporcingai skiriamam finansavimui, o NSA kompetencijų centro, turinčio padėti federacijoms, veikla nėra nukreipta į pagalbą federacijoms. Tuo pačiu federacijų veiklos administravimui skiriamas finansavimas yra griežtai apribotas, neužtikrinantis federacijų veiklos tęstinumo ir kokybės.

Tyčia ar netyčia nevyriausybines sporto organizacijas yra silpninamos, supriešinamos tarpusavyje, iškeliami tik atskirų grupių interesai.

Remiantis aukščiau išdėstytu tekstu atkreipiame dėmesį į nevyriausybinių sporto organizacijų pagalbos šauksmą tuo pačiu reiškiamo nepasitikėjimą Lietuvos sporto politiką formuojančioms ir įgyvendinančioms institucijoms bei jų vadovams ir atsakingiems asmenims.

Deklaracija priimta 2024 m. balandžio 26 d. Lietuvos sporto federacijų sąjungos, vienijančios 75 nacionalines sporto federacijas, 2024 metų visuotinio narių ataskaitinio susirinkimo metu.